

Карлова О.А., Мудревська А.М.

РИНОК ПОСЛУГ СОЦІАЛЬНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ В УМОВАХ ПІСЛЯКРИЗОВОГО ВІДРОДЖЕННЯ

Сучасний етап виживання підприємств в умовах воєнного часу характеризується посиленням розуміння процесу підвищенні ефективності суспільного виробництва. Цей процес приводить до формування і становлення господарських систем різного таксономічного рівня, в яких все більше значення набуває ринок послуг. Кожна соціально-економічна система є основною частиною єдиного національного комплексу, що відбиває загальні закономірності його розвитку та принципи функціонування, найважливіші фактори, що визначають цей розвиток, і являє собою сукупність соціального, економічного і природо-ресурсного потенціалу суспільства, розміщеного на території конкретної одиниці адміністративно-територіального устрою нашої держави.

З позиції територіальної організації кожен регіон є одним з ієрархічних рівнів національної соціально-економічної системи, що характеризується розвинутими внутрішніми зв'язками виробництва і обміну, певною спільністю укладу господарювання, природно-географічних умов, єдністю культури й історичного минулого народу, що порушені зараз воєнними діями на території нашої держави.

Ринок послуг соціальної інфраструктури, як система, має свою специфіку, функціональне призначення. На етапі відновлення економіки завдання щодо соціалізації життя значно актуалізуються. Виходячи з цього, принципово важливим є розвиток методології дослідження механізму ринку соціальних послуг, виявлення існуючих завдань, наукових засад вирішення нагальних проблем, обґрунтування напрямів перспективного розвитку.

Вдосконалення територіальної організації ринку соціальних послуг на тлі негативних зрушень в соціально-економічному сенсі неможливо здійснити без виявлення і обґрунтування специфічних закономірностей його перспективного відтворення.

Спираючись на обґрунтовані закономірності розширеного відтворення соціальної інфраструктури та враховуючи специфічні закономірності кризової економіки, важливо сформулювати принципи, керуючись якими необхідно сформувати новий тип територіальної організації соціальної інфраструктури. Їх доцільно звести до таких: принцип соціальної орієнтованості, принцип пріоритетності, принцип збалансованого і пропорційного розвитку, принцип сталого розвитку, принцип оптимальності, принцип комплексності розвитку, принцип ефективності.

Для оцінки економічності соціальної інфраструктури потрібно передбачити окремий розгляд напрямків використання бюджетних коштів, джерел збільшення дохідних надходжень за рахунок залучення позабюджетних коштів, прибутків і збитків. Такий методичний підхід дає можливість трактувати економічність соціальної інфраструктури більш широко порівняно з загальноприйнятим (як відношення ресурсів, призначених для споживання, до фактично використаних і тенденцію до скорочення розміру коштів, що виділяються державою для цього).